

— . . . въ утробата! — несъзнателно произнесе Битанъ.

Ритникътъ бѣше попадналъ върху утробата, свещената утроба на жената, която за пръвъ пътъ въ живота си, следъ три месеца трѣбваше да стане майка. Той, бедниятъ и мълчаливъ стругарь уби една частъ отъ собствената ѝ плътъ — въ нейната утроба; примамливата гължбово-чиста плътъ, която засягаше, може би, неговото сществуване и това на стотица други. Може би! Та какво отъ това? Отъ онзи моментъ, когато чу суровото насмѣшливо признание на ковача, неговата жена му стана далечна, чужда.

А въ Бога не вѣрваше. И това му съмнение, отдалечаване отъ черквата, отъ силния, въ вѣчно въртеливата непредприемчива слаба личностъ, пречупи неговото сществуване, като тръстика.

— Въ утробата! — ужасенъ и изправенъ въ тъмния жгълъ несвѣсно повтаряше той хиляди пъти това, до насита, до втръсване, ясно съзнавайки, че бѣ извършилъ престѣпление. . . Той си мислѣше, ще дойдатъ и ще му извикатъ: «Ти го уби», . . Кого. . . Какъ? И не онзи ли другиятъ вътре у него, неуловимиятъ, пияниятъ извърши това? Тогава. . .

А покрусената се гърчеше на пода, скубѣше нечиститѣ си коси, удряше съ разкървавени лакти по земята, извиваше и разпускаше тѣлото си, като издаваше навремені нечовѣшки, сподадено болни, безборѣжно разпострѣни стонове. Изглеждаше нѣщо неизвестно, чудовищно се кжсаше вътре въ нея,